

гърци или славяни смолѣни, ще да има предъ видъ нѣкоя неустойка или неизпълнение на договоръ отъ християнска страна.

Въ всѣки случай, тия въпроси, както и предполагаемата отъ о. Дворника връзка между двата надписа, ще се уяснятъ, когато се завършатъ разкопкитѣ около филиппийската базилика и когато може би ще се откриятъ и другитѣ части отъ нашитѣ надписи.

За сега, едно може да се смѣта за положително, именно, че князь Пресианъ е билъ присъединилъ къмъ България смолѣнската област и съ надписитѣ въ Филипи означавалъ това проникване на българитѣ къмъ Бѣло море. Кога точно по-сетне Филипи е било отново заето отъ Византия, за това нѣмаме известия. Знаемъ само отъ гореприведения списъкъ на епископствата при Лѣва Мждри (стр. 6), че въ началото на X в. Филипи не е било българско.

III

Князь Борисовъ надписъ въ Балши отъ 866 г.

Тоя важенъ за българското минало надписъ е билъ откритъ презъ време на последната голѣма война отъ австрийски войници, които разкопавали, за камененъ материалъ, монастирскитѣ развалини въ с. Балши, около 25 километра югозападно отъ гр. Бератъ, въ южна Албания. Надписътъ биде обнародванъ отъ Camillo Praschniker, първенъ въ *Anzeiger der phil.-hist. Klasse der Akademie der Wissenschaften in Wien*, № XIII, отъ 1919 г., стр. 3 сл., и сетне въ *Jahreshefte des österreichischen Archäologischen Institutes in Wien*, B. XXI—XXII, erster Teil, 1922, Beiblatt, 195—196. Г. Баласчевъ даде свое четене на надписа въ в. Независимостъ отъ 20 августъ 1921 г. Проф. В. Златарски преиздаде надписа съ ново четене и обяснения въ *Slavia*, II (1923 г.), стр. 61—91. Д. Анастасијевитъ се спрѣ сжщо на надписа въ Архив за арбанаску старину, језик и етнологију, књ. II, св. 1, стр. 137—142, отъ 1924 г. Следъ откриването му, паметникътъ е билъ прибранъ въ Драчъ, въ тамошната археологична сбирка. Сега гдѣ се намира, не знаемъ. Единъ гипсовъ отпечатъкъ отъ него се съхранява въ Софийския народенъ музей.

Надписътъ е билъ издълбанъ на мряморенъ стълпъ, високъ 1·60 м., широкъ и дебелъ по 0·40 м. Стълпътъ билъ